

Στὸ βωμὸ τῆς ἰσχύος κί' οὔτε γυρέβω
Κρασί γιὰ τὸ τραπέζι μου, ἢ νὰ λάβω
Γιὰ τὸ στίχο μου ἄδρὸ τὸν ἔπαινό σου,
Μὰ καρδιά ποῦ τὸν Οὐγο τὸ φυγάδα
Νὰ συντροφέβει ἐκεῖ ποῦ τότε σέρνει
Μὲ θρηολόγια ἢ Μοῖρα σοῦ ζητάω.
Θὰ μοῦ διαψέψεις ἔτσι ἀφτή, Βιτσέντσο,
Πῶχω διαβάσει σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους
Καὶ σὲ λίγα βιβλία, (γιατ' εἶμαι γνώστης
Λίγων ἐγὼ βιβλίων), τὴ χροσὴ γνώμη :
"Ὁ μόνος φίλος εἶναι τὸ χροσάφι.

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΟΥ :

ΣΤΟ ΛΙΚΙΝΙΟ ΜΟΥΡΕΝΑ.

ΒΙΒΛ. ΙΙ ΩΔΗ Χ.

Καλλίτερα θὰ ζεῖς μὴν ἀψηφώντας
Τ' ἀνοιχτά πάντα κί' οὔτε νὰ πλησιάζεις
Στ' ἀκρογιάλι, Λικίνιε, πῶχει ξέρες
Πολὺ ἀπὸ φόβο.
Τὴ χροσὴ μετριότη ὅποιος χιτμάει,
Γερὸς ἀπὸ σκεπὴ λερὴ μακραινεί
Παλιὰ, καὶ πάει μακριὰ 'πὸ φτονεμένη
'Αβλή σκεμένος.
Σειταίη ἢ λέφακα ἢ μεγάλη ἀπ' τοὺς ἀνέμους
Πιὸ συχνά, κ' οἱ ψηλοὶ γκρεμιοῦνται πῦργοι
Μὲ πεσιὰ πὸ βαρειά, καὶ σποῦν στὶς ράχες
Τ' ἀστροπελέκια.
'Εργασμένη καρδιά στὰ πάθια ἐλπίζει,
Καὶ μὲς τὴν ἔφτυχιὰ τύχης φοβάται
'Αλλαγὴ. Τοὺς χερμῶνες φέρνει ὁ Δίας
Τοὺς μισημένους
Κί' ἀφτὸς τοὺς δόχτει. "Ἄν δυστυχιὰ εἶναι τόρα,
Δὲ θάναι πάντα. Ὁ 'Απόλλωνας τὴ λύρα
Κάποτες κρούει τὴ σωπασμένη κί' οὔτε
Πάντα τοξέβει.
Στὶς δύσκολες στιγμὲς μὲ θάρρος στάσου
Καὶ δύναμη' μόνος θὰ πιάσεις μοῦδες
Στὰ πανιά ποῦ φουσκώσουνε οἱ ἀνέμοι,
Λογικεμένος.

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ